

17. szám.
Április 28-án 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
kr. — Előfizethetni minden postahivatálnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Beüt-e már?

Beüt-e már a háború? ezen törjük most a fejünk,
S számítja kiki magában, valyon mi ezzel mit nyerünk?

Gazda ember a vetését becülgeti: hány magot ad?
Lesz jó ára, ha még hozzá kapunk egy kis háborúcskát.
Hozzá egy kis állambankó: kifizetünk minden zsidót,
Nem várjuk többet nyakunkra az adóexecutiót.

Zsidó polgár is kalkulál: vásárolni jön az ország,
A drága kész nyereséget az ember helyébe hozzák.
Drága lesz a ló, de olcsó lesz a bőre, a csontliszhez
Könnyű lesz a csontot szedni, ha a verekedés itt lesz.

Csizmadia örül neki, a mostani hadjáratnak
Főfő kelléke a gyors láb; az pedig sok csizmát szakgat.

Molnár tudja, hogy a hadban az győz, a ki jól
van lakva,
Sok prófuntra lesz majd szükség, lesz most dolguk a
malmoknak.

Hadfi szeme vágtyól fénylik és puczolástól a puska,

Alig várja, mikor kell már masirozni a burkusra?
Almában is vág a huszár, a pattantyús kanoniroz;
Second-lájtánát képzeletben obesterré avandzsíroz.

Ujságíró kalkulálja: mekkorát nő a publikum,
Hogyha egyszer elkezdenek fűteni az ágyú-likon,
Főrendi beszédek helyett ha már egy kis csatahírt kap,
Mingyárt újra elevenül az a sok lekonyult hírlap.

Hogy lesz, mint lesz ország sorsa? magában ezt fon-
tolgatja

Akusztikátlan teremben verifikáló hon-atyja.
Hogyha kiüt a háború, tán kap valamit a haza,
S vele mink is; — hogyha mást nem: talán útlevelet haza.

Minden ember megegyezik összesen abban az egyben,
Különböző észjárással és különböző érdekekben:
Hogy egy kis ágyudörgéstől megtisztulna a romlott lég;
... No meg abban, hogy mennyi lesz majd a „hadiadó-
pótlék?”

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Kaptam levelit; is elolvastam. Goromba nagyon. Miltoztata engemet corripialnyi, hogy mis esinyalunk mar orszaggyülisben, hogy semise csinalyunk? Hogy dohanypalanta mar mind kikelte meleg agyba, mikor kivivnak mar kipviselek, hogy magyar dohanyt alkotmanyosan szabad lesz kiültetnyi; mert ez mig igetöb kirdis, mint restauratio; fiatal eskütek mig varhatnak, mig kiültetneküket szolgabiraknak; de dohanypalanta nem varhat, mert az felnyövekedik, is nem megmarad provisoriumba tragya között, hanem követeli szabadsagot.

Tökiledezs igasaga van tekintedezs barátom uramnak. Mindenben így vagyunk: tökiledezs igasagunk van; — hanem dohanyunk nincs.

Az izz majd lesz; — talan; — egisz bizonyosag, csak hogy megvanak bizonyos formalitasok, a miknek bizonytalansagain előb keresztül kel menyí egisz dolgnak.

Szüksiges először, hogy tekintedezs barátom uram agya be petitiot nemzetes kipviselezhazhoz a vigete, hogy dohanypalantát szabad legyen mar kiültetnyi.

Elnök ur referalnyi fog tisztelt haznak, hogy Mindenváro ur dohanypalantaja mar kikelte; tisztelt haz utalvanyozni fog folyamodvanyt *kirvinybizottmanyhoz*. Ez első stadium.

Mig ekor ne tesik kiültetnyi dohanyt, különben izz it gyün Szervaczius, Pongraczius, Bonifaczius, három fagyos szent, kiktől jó filnyi!

Kirvinybizottmany rövid időn referalnyi fog rula, is inditvanyoz kirelmet *hatvanhetes bizottmanyhoz* altaltetnyi, hogy igazitson el, vizsgaljon meg, dohanyhistoriaban: mi közös ügy, mi nem közös ügy? — Hatvanhetes bizottmanyban atul füg, partolnak-e *tigrisek* inditvanyt nagyon, vagy nem nagyon? Mert ha nagyon partolnak, akkor mi okosabak azt megbuktatunk; ha sehogy sem partolnak, akkor magaban megbukja, hanem ha csak kicsint partolnak, akkor keresztül mehet — talan.

Ez második stadium; de mig most se tesik kiültetnyi dohanyt szabadba. Különben izz hatra van mig Orban napja.

Ekor kerül hatvanhetes bizottmany elaboratumaval együt magyar dohany szabad kiültetis kirdise is *tisztelt haz* elejbe.

Kedvező határozat csaknem bizonyos; ha

csak nem talantan Holdasiu is Babelesiu barataink nemzetisigi kirdist talalnak belüle esinyalnyi, minthogy „*magyar* dohany“-nak neveztetik, is ez mas nemzetisigek pipajanak elnyomatasara szolgal; is ebül aztan nagy patalia kerekedik; a miben utoljara izz inter duos litigantes gyözedelmes marad -- a trafik. Azonban én azt hiszek, hogy többsiget lehet neki esinyalnyi also hazban.

Ez harmadik stadium; hanem mig most se ne tesik kiültetnyi dohanypalantát; elib dolog kerül nemzetes also haztul miltozagos is nagy-sagos *förendek* eleibe.

Hja bizom, ez nagy debattirozast fogja ot előidiznyi, pro et contra.

Püspökök aligha fogjak partolnyi magyar dohanyt, mert ök csak tubakot szoktak consumalnyi, is az nekik van spanyol, pinczibe, sok; — főispanyok se fognak partolnyi, mert ök különben izz kapjak a javabul ingyen, mernyi kel; conservativ magnasok szokva vanak csak külföldi szivarokhoz; is így dolog nagyon kitsiges marad. Azonban meglehet, hogy mig izz, propter bonum pacis, meg engednek, hogy mikor szavazasra kerül, egy egisz, is egy fertaly magnasi szavazatal többsige legyen inditvanynak, is ot izz elfogatatik.

Ez negyedik stadium. De mig ne tesik kiültetnyi dohanypalantaeskat.

Most kerül inditvany *közös delegatiok* foruma elejbe. Anak lesz fele magyar, fele nimet. Meglehet, hogy magyar mind igenre szavaz, nimet mind nemre szavaz, is ez így megy kit hitig minden nap, mig ezzer sikerül egyet a nimeitek közül úgy joltartanyi töltöt kaposztaval, hogy „*magyar betegsiget*“ kapja tüle: az aztan othon marad, is nekünk lesz majoritas egy szavazatal. Is így ot izz határozatba megy, hogy legyen szabad dohanyt természetnyi.

Ez ötödik stadium. No csak mig kicsit tesik varnyi dohanypalanta kiültetisel.

Ekor gyün határozat *magas kormány* eleibe. Nigymagyar kormányfirfiu közül meglehet, hogy kető a melet lesz, hogy elfogatasik, kető a melet, hogy ne fogatasik. De majd csak adig jarnak reciprocitasbul Bicsbul Budaba, Budabul Bicsbe, mig talan mig izz csak capacitalnak egymast, is elvigtire izz diadalmaskodjuk, is magyar kormányfirfiak elfogadnak in principio, hogy szabad legyen magyar dohanyt kiültetnyi.

Ez hatodik stadium. — Kirem, mig egy kic-
esit varakoznyi kiültetisel!

Mikor minden meglesz, akkor magyar kor-
manyfirfiak szemközt talalkoznak *nimet kormány-
firfiakal*. Meglehet, hogy nimet kormányfirfiak
megbikacsolnak magukat, is nem engednek ma-
gyar dohanyt kiültetnyi; akkor aztan hat hetig
minden nap fogunk olvasnyi fenye ujsagokban
minyister krizist; egyik nap kiliptetnek a Belere-
dit, másik nap a Majlatot, azok pedig az alat
minden nap együt whiszteznek.

No de utolyara mig sem lehetetlen, hogy
közbegyün valami non putarem, s akkor nimet
ministerek izs beleegyeznek, hogy no hat legyen
szabad dohanyt ültetnyi magyarnak.

Akor aztan kiültetheti tekintedezs barátom
uram a dohanyपालantakat. Igaz ugyan, hogy
mar akkor *deczember* lesz, hanem azirt kiültetheti,
ha akarja.

Alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Édes, drága szent hazám!

Feljött a nap. Biboros fény
Hozta létre a derüt,
A természet alkotmánya
Fölvirágzik mindenütt.
Minden élet újra éled
A fagyasztó tél után:
Csak fölötted még se virrad
Szép tavasszal díszelő nap —
Édes, drága szent hazám.

Pusztasíkon a mezőben
Nyíl az illatos virág,
Messze láthatár ölében
Játszva ring a délibáb.
Föl — magasba száll az ének
Kis pacsirta ajakán.
Minden újra fölvirágzott:
Csak te hordod régi gyászod
Édes, drága szent hazám.

Sziklabércz-tetőre a sas
Fáradtan pihenni száll,
A borútlan tiszta napnak
Lángoló sugárinál.
Lombos-erdős völgy ölében
Kis patakcsa habzatán,
Fülmilének hangja zendül:
Míg szemedben régi könyv ül —
Édes, drága szent hazám.

Zöld az erdő és a pázsit,
Szép mezébe öltözött.
A boldog vándor madár is
Hozzánk vissza költözött.
Minden élet újra éled
A fagyasztó tél után:

Csak fölötted még se virrad
Szép tavasszal díszelő nap —
Édes, drága szent hazám!

Jankai József.

Adomák.

1861-ben az adóexecutiók fénykorában beszállá-
solnak egy enyéngi emberhez egy katonát.

Jön a dél s ebédet kér a katona.

„Várjon csak katona uram, majd lesz ozsonna,
szól az ember.

Jön az ozsonna idő, s enni kér a katona.

„Várjon csak katona uram, majd szerezzünk va-
csorát.”

Látja a katona a szegénységet s vár.

Jön az este, de már ekkor sürgette a harapni valót.

„No, katona uram — szól az ember, s egy tarisz-
nyát nyakába ölt — készüljön, menjünk *loponi*.”

„Lopni? — álmélkodik a katona — ah, nem, csá-
szárkatonának lopni nem szabad!”

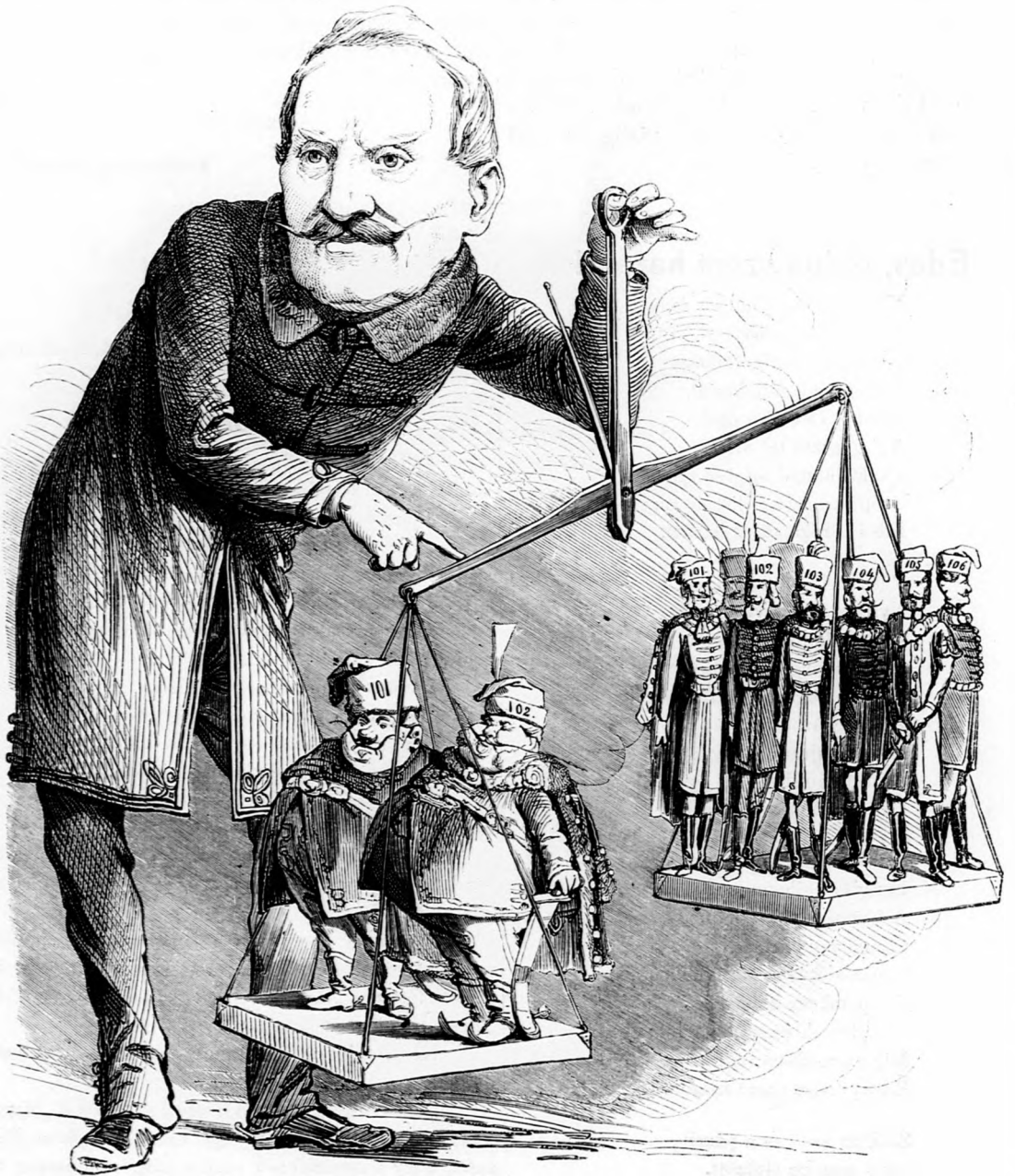
„Nem? felel nevetve az ember, no akkor nem is
eszél, mert magam is csak abból élek, a mit lophatok.”

Veszprém megyében a legnyakasabb oppositíót
képezi az öreg Si Gergely urambátyám s telivér kál-
vinista létére a „Magyar Világ“-ot, „Idők Tanujá“-t és
„Pesti Hírnök“-öt járattja.

Kérdi tőle egyik uraöcse, miként értse ezt a
dolgot.

„Lásd öcsém, reggeli közben olvasom a „Magyar
Világ“-ot, hogy az epém egy kicsit mozgásba jöjjön
azért, hogy a cselédeknek rendes hangon adhassam ki a
napi dolgot. Ebéd után olvasom az „Idők Tanujá“-t,
hogy jót nevessek. Vacsora után előveszem a „Pesti
Hírnök“-öt, hogy eltudjak alunni.

Hirnök János legujabb találmánya.

„Vota non numerantur, sed ponderantur.“

P. H. april 19-én 1866.

Csak azt mondja meg mester uram hova akar vágni: ahova néz? vagy ahova céloz?

Libaváry zászlótartó: Előre is felelőssé tészük önöket, ha valami baj lesz; zászlónkat pedig respektáltatni kérjük!

Az a másik: Mi majd csak magunkról felelünk; a zászlótokra pedig vigyázni fogunk, hogy ne tévedjék a mi táborunkba.

A tigris

(zoologiai értekezés.)

A tigris ragadozó állat, egyes embereket, sőt gyakran egész gyülekezetet is *elragad*, (midőn érzelmeinek hangot ad)

Eredeti lakhelye belső Afrika, de igen sok derék példányát találni Magyarországon is, hol azok többnyire a Tisza körül csoportosulnak.

A pesti magyar muzeumban is lehetett őket látni April 14-ig, — (de nem kitömve. *)

Élelme leginkább a nyers hús, nem azért, mintha kiválólag a sületlenségeket szeretné, hanem, mert ki nem állhatja, ha táplálékát holmi civilizált szakácsok páczolják és kutyvasztják. — Egyéb élelem híjában azonban az *elcsépeelt szalman* is elrágódik.

A tigrisnek van egy faja, mely a sajtot ki nem állhatja, — csupán úgy, ha elég sós és különösen, ha nagyon *paprikás*.

Kiváló tulajdonai közé tartozik a tigrisnek az, hogy más fenevadnak, melylyel ellenséges lábón áll, mindig a *bal oldalára* kerül. Ezen körülmény oka felett a zoológusok véleménye megoszlik. — Szerény véleményem szerint ennek oka abban keresendő, hogy a tigris más fenevadnak *bal oldalát* nem tartja eléggé *jobb oldalnak*.

A tigris, mint fentebb is említők, ragadozó állat, s így a természettudósok által a fenevadak osztályába soroztatik, azonban többnyire bárány természettel bír, senkit ok nélkül meg nem támad. — De a szabadságot mindenek felett szeretvén, igen elővigyázó, hogy az újabbkori tigris-vadászok kelepczéit kikerülhesse. —

Gyerey de Gyere.

Az én szakácsmesterségbeli remeklésem.

1849 ben a magyar birodalom különféle részeiből kerültek össze Erdélyben olyan emberek is, akik soha se látták egymást, meg olyanok is, a kiknek esze ágában se fordult volna meg az a gondolat valamivel korábban, hogy ők valaha Erdélyben találkozni fognak.

Mikor még ezen találkozások vig társaságokban, vagy tábori tüzeknél történtek, akkor mindenki örült a régi vagy frís ismeretségnek; hanem mikor a koczka fordultával kaszárnyákban, jámbor lakóiktól kiűritett kolostorokban, stockházakban vagy kórházakban történtek a meglepő s váratlan találkozások, akkor senki se örült egymás láttára, hanem ez volt a rendes fogadás: „Hát te is itt vagy? Nem tudtál elmenekülni? Mi bal szerencse hoz közénk? Honnét kísértettek ide?” stb.

*) A tigris az európai levegőben is megél ugyan, de azt természetéhez kissé *szelidnek* tartja.

Én a brassói kaszárnyán és kórházon, majd a fogarasi vártornyon, — egy kis kirándulás közbejöttével Plojestig — majd ismét a brassói már ismert biztos helyiségeken, a szebeni veres-házon, az ottani barátok kolostorán és stockházon keresztül, végre eljutottam az árvaházból inprovisált forradalmi foglyok kórházába, csupa ismeretlen új bajtársak közé, akikkel azonban csakhamar meglett az ismerkedés, a főnebbi kérdések után.

Gondviselésben olyanban részesültünk, hogy például nekem magamnak nem csak az ajtómban, de az ágyamnál is strázsa állott, s hogy mélyen el ne alhassam, olyan csörgetyűt adtak időtöltésül, amelynek egyik vége a jobb lábamra, másik a bal kezemre volt aplikálva, s a doktor hatalmas orrot kapott miattam, hogy egy pár napig merészkedett decoratiómtól megfosztani.

Minden ágy mellett ott lógott a falon egy fekete tábla, s arra rá volt írva kinek-kinek a spajzcédulája. A doktorok lelkiismeretesen ahoz mérték az eledelek megrendelését, amint az illető betegek nyelvéről s pulzusából kiolvasták, hogy mi lesz jó neki; a katona szakácsok a szerint tálalták a porciókat, amint az étrendet kikapták, hanem már a kránfűterek nem vették a dolgot olyan srófonhuzott pontossággal, sőt egy pohár pálinkára valóért megtették egyik-másik koplaltatott betegnek, hogy szereztek neki félprófutocskát, tömlőtűrőt, szalonnát, egy ital bort vagy pálinkát, szóval, amire gusztsusa és pénze volt.

Ezen kránfűteri szolgálatkészség által csábítattva én is egy zalamegyei származásu sebesült honvéd kapitánnyal, meg egy koros compromittált vámhivatalnok székelylyel gusztsust kapánk egy kis jóféle pörkölt husra. A honvéd csupa frís süldő husból szerette volna, a székely bátyó dietetikai szempontból, de meg azért is, hogy olcsóbb volt (most is tudom még, 4 p. kr. volt fontja) marhahúsról szavazott; én pedig azt ajánlottam hogy majd megcsinálom én azt a pörköltet felségesen fele süldő és fele marhahusból. Ennél maradtunk.

Volt a mi nagy teremünk tőzsomszédságában egy kis szoba olyan kandallófele tüzelő helylyel, amilyen Erdélyben minden háznál látható. Oda vettem át magamat a kölcsönzött lábosba aprított háromfont hússal, szépen utánam jöven azon szoba ajtajához a tisztelet őrs is, aki besorozott honvéd lévén nem azt vigyázta, hogy én el ne szökjem, hanem azt, hogy a doktor vagy a spitalkomendans meg ne lepjen.

A pörkölt gyönyörűen ütött ki, olyan piros volt minden falat, mint a kalács héja, s úgy remegett a kövére, mint egy szerelmet valló diákgyerekek az ajkairól leperdülő ömledések. Szakácsstudományom köz el-

ismerésben részesült; nemcsak magunk laktunk jól, hanem egy pár vendéget is megtraktáltunk; boroscát is hozattunk, — az is elfogyott. Egy aszalt szilvára szorított székely fiú — épen szomszédom volt ágygyal — csak a zsirjából kért mártogatni, nem tagadtuk meg tőle, s ő használva az alkalmat, egy jó karéj prófuntot csusztatott le a mi pörköltünk zsirján a sok híg leves és aszalt szilva után, és pompázan aludtunk a trakta után mindnyáján.

Ez karácsony és új év között történt. Másnap a doktor rútul csóválta a fejét, amint a nyelveinket megnezte, s hatalmas „Diät“ lett a fekete táblánkra írva. Az ujévi gratulációkról már semmit se tudok. Hanem arra emlékszem, hogy úgy január vége felé irtóztató képzelmes mámoros álomfélelőből ocsúdván fel, a halán-tékomról taplódarabkát kapartam le (a mivel a piócza-plezúrokat tapasztották be fejemen) előttem egy tál hó volt az ágy mellett, a fejemen egy hóval megtöltött hólyag, s első kérdezősködésemmre olyformán értesültem, hogy négy hetet typhusban tölték öntudatlanul; a szegény kapitányt, meg a zsimártogató székely szomszédomat az alatt elkomandirozták a paradicsomba, hanem az öreg vámszedő megmaradt: annak tulajdonítván életben maradását, hogy ő csak marhahús falatokat szedegett ki abból a pörköltből, melyre többen hajlandók valának ráfogva, hogy tőle kaptuk azt a hirtelen változást, amelynek okát maig se tudják a doktorok.

Piros Pista.

Szombati uram.

Volt Mező-Szent-Györgyön egykor egy jó, gyors lábú csizmadia, kit gyalogpostaképen szoktak a nemes urak egyszer s másszor használni, mert gyorsabban járt, akármi lóhátas legénynél. Szombati volt a neve.

Egyszer Pestről jött, csak amúgy gyalogszerrel, jó idejében kiindulván.

Promontóron innen utólérte H. fehérmegyei főbíró, jó négy lóval vágatván el mellette.

„Szerencsés jó reggelt kívánok a tekintetes úrnak,“ szólt Szombati, alázatosan leemelvén kalapját.

„Ülj föl ide a bakra, ne kutyagolj“ felelt H.

„Köszönöm, nem ülök föl, mert sietek“ volt a válasz.

Megharagszik H. s szó nélkül elvágat.

Baracska körül azonban megint észre veszi, hogy Szombati elől jár.

„Szerencsés jó napot kívánok a tekintetes úrnak,“ köszönti ez egész alázattal, a mint a négy ló mellette elhaladt.

H. elővesz három ezüst huszast, s így szól köszönetéhez.

„Héj, ha előbb Fehérvárra érünk, mint ez a Szombati, ez a pénz a tied, ha pedig később érünk, a Szombatié.“

Hajtott a kocsis nyaklőszakadtában, s mire Fehérvárra estenden beértek: Szombati csakugyan ott ült a vámháznál, ki is pihente magát:

„Szerencsés jó estét kívánok a tekintetes úrnak,“ szólt.

A három huszas az övé lett.

*

A pákozdi csata után, mikor Perczel Fehérváron, Roth és Philippovits Soponyán táborozott, este a kaszínóból küldték a szilasi urak Perczelhez Szombati, tudtul adandók az ellenség táborfokvését, s egyuttal lelkére kötötték, hogy reggelre megforduljon.

Szombati a horvát táboron keresztül egy pár papucsban szerencsésen Perczelhez érkezett, ki látva a levélből a küldetés idejét s szombati lábán a papucsot, kérdi:

„Hát cigány, hol a lovad?“

„Nem vagyok én cigány, hanem az apám az volt, a lovam meg kidült az utban még otthon, mikor el se indultam.“

Tetszett a felelet Perczelnek, s jó kedvében egy pár csizmát adott a futárnak, s egyszersmind utasította, hogy egyék és pihenjen.

„Nem lehet ngos uram, haza kell sietnem.“

„De mikor én mondom, csak nem kell.“

„Nem adok én ngos uram egy hét mulva erre a szóra semmit, az urak pedig otthon az után is csak meglesznek.“

Vissza is indult hamarjában, s reggeli negyedfél órára a horvát táboron keresztül szerencsésen Szilásra ért.

Az urak akkor is kártyáztak még a casinóban, s meghallva, hogy Szombati az előteremben van, berendelik:

„Hát te még most se indultál el Fehérvárra?“

„Igen is, már meg is jöttem, egy pár csizmát is hoztam.“

Szilás Fehérvárhoz jó három mérföld.

*

Egyszer ebéd után Szombati nagy hirtelenséggel fölgrrik az asztal mellől s leül az ágy szélére.

„Édes fiam, Pista, — szólt legkisebb fiához, — add ki a ládából azt az egy pár csizmát.“ Ez volt a Perczel-adta.

Kiadja a gyermek, az öreg fölhúzza hirtelen s fiait az ágy köré gyűjtve, így szól:

„Édes fiaim, mezítláb jöttetek a világra, annyira iparkodjatok, hogy mikor meghaltok, csizma legyen a lábatokon.“

Ezzel lefeküdt, s a másik perczben meghalt. Itt is sietve járt.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Melyik már a rosszabb: a fegy-
veres béke, vagy a fittás háború?

— — Az orosz czárra rálöttek, de nem találták. Különös, hogy a mult télen olvasható volt a lapokban, hogy az orosz czár hallotta híret egy kióvi barátnak, ki híres jövő-dő-mondó s felvitette Szentpétervárra, hogy jósoljon neki is. A barát ezt a jóslatot mondta volna: a czárt nagy életveszély fogja fenyegetni, de abból csodálatosan megmenekül; — a trónörökös elébb fog meghalni, mint a czár, — s az orosz birodalom nagy rázkodásnak és bomlásnak lesz kitéve. A barátot rögtön viszaküldték Kióvba.

— — (Valjon kire érthette Babes Vincze a képviselőházi vitájában, hogy „vannak orosz románok?” s mért nem akarta megmondani, hogy kiket értett alatta?) Elég, hogy indigitálta, hogy azok nem a képviselőházban vannak. (Hát hol?) Lauffer és Stolp Leichbibliothecájában: Paul de Cock románjai: azok *rosz románok*.

— — Ismét két magyar író kapott érdemrendet; és így már most három decoratiós collégánk vagyunk. (Miféléket?) Az egyik a Gergelyrendet kapta a *héthegyiek* örök városából, a másik kettő a Cantaluprendet a *tengeren túlról*. (E szerint az egyik *ultramontán* rend, a másik meg *ultramarin*.)

— — (Már ezentúl tehát a mi felső táblánkon is van *tory* párt.) Igen is: „politikus sutori“ párt.

— — (A képviselőház az új országházban azzal kezdte meg a működését, hogy két báró megválasztatását megsemmisítette; már most ennek a két bárónak azt kellett volna tenni, hogy rögtön átmenjenek a felső táblához, s ott a képviselőház felirata fölötti vitában — da

capo — részt vegyenek.) Nem nyertek volna vele sem mit, mert ott is az egyik a torykkal, a másik a whigekkel szavazott volna!

— — Csodálatos világ! A bécsi hírlapokban mindennap öngyilkossági híreket olvas az ember, ma megöli magát a napszámos, mert nem élhet, más nap a meseterember, mert nem élhet, az után való nap a divatárusnő, mert nem élhet, negyednap egy ujságíró, már az sem élhet, ötödnap egy színész, az sem élhet, hatodnap egy hivatalnok, az sem élhet, és hetednap egy bankár, az sem élhet. Senki sem élhet már meg! Még is gonosz világ.

Van benne valami.

Beszélik, hogy egyike legkitünőbb honfiainknak a provisoriumok teremtőit azon mámoros emberekhez hasonlította, kik egy vagy több gombbal feljebb kezdik begombolni kabátjaikat, s csak akkor veszik észre a hibát, mikor kijózanodván, látják, hogy már most az egész sort újra ki kell gombolni, s megint *da capo* kezdeni.

Minden várakozást felül múlt.

A felsőház egyik szabadelvű szónoka, midőn felmenté, hogy ők tulajdonképen csak önmagukat képviselik, míg az alsóházi képviselők mindegyikének háta megett 30,000 ember áll. „Igen ám,“ jegyzé meg egy jól ismert főpap, „30,000 üres kulacs.“ Bravo Exc. uram!

Toussaint Lügewacker urnak.

Hogy jajgatnak, hogy füllentnek,
Hogy magyarhon milyen szegény...!
Warum nicht gar! Ugy-e Bruder
Ezt nem hiszszük: se te, sem én.
Ha ez állna, — hogy küldhetne
Az a szegény árva,
Egy *Dáriust* követül a
Pesti diétára?...

Gyerey de Gyerey.

Szerkesztői sub rosa.

Kecske métre: Jó élez a „ne sutor ultra crepidam“-ra adott válasz, ugyanazon mondatból készített anagrammával: „Midas turce nuper latro,“ hanem a hozzávaló magyarázat nem adható.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Poldák*.